

1/1 Lod' do vysněných krajin

Lidé mají spousty snů a přání,

já odmalička přála si

vyplout lodí a obdivovat krásy

těch nejvzdálenějších zemí.

Teď sen se stává skutečností,

přístav je plný k prasknutí

a lod připravená k vyplutí

za zážitky a za radostí.

Početné davy se loučily v přístavu

a za necelou půlhodinu

vypluli jsme na hladinu

a stovky očí viděly tu slávu.

Tak vypadá, dámy a pánové,

plnění snů o cizích zemích,

časem notně zaprášených,

na palubě lodi světové.

Co záleží na tom,

jak rozlehlý je oceán,

když cíl své cesty v srdci mám

a míle zdá se menší nežli atom.

Celý svět byl zcela v pořádku,

když bylo počasí krásné tak,

že oblohu nekalil žádný mrak

a slunce hrálo naši posádku.

Náhle z oblohy jasné
déšť a vítr, blesk a hrom
porazily stěžeň jako strom
a tím to hasne.

Ráno nekalil žádný mrak
bleděmodrou oblohu
a na konci příběhu
zbyl nám z lodi pouze vrak.
Příhoda měla pět mrtvých,
ostatní se zachránili naštěstí,
a až příště budu plnit své sny o štěstí,
půjdu radši po svých.

1/2 Dny na pláži

Den První
Prvního dne na pláži,
Plavčík se jen rozhlíží,
Nic závažného se tady neděje,
Nedává dnes žádnému zásahu naděje.
A tu co se zrovna nestane,
Všude křiku, povyku,
Nikdo klidný nezůstane,
Plavčík se probouzí v okamžiku.
Někdo kohosi vynáší na pláž,
Doktora, rychle potřebuji doktora,
Začnou řvát, jako londýnská stráž,

Rychle, nebo z něj bude mrtvola!
České osazenstvo se začíná sbíhat,
„Potřebuju vědět, co se děje“,
A ženy za ručníkem musí špehovat,
Halo, nikdo tomu člověku neprospěje,
Den Druhý
Druhého dne na pláži,
Je už plavčík na stráži,
Starý protivný dědek uléhá,
A tak na dobrý zážitek každý spoléhá.
„Co ty hrady tady sakra?“,
Začne dědek na pláži řvát,
Hned ho manželka za řev flákla,
„Mám sto chutí všechno rozkopat!“.
Stařec vstává, oblaka se zatahují,
„Jdu vám ty stavby rozbít“,
„Né, prosím, jak já svůj hrad miluji,
Nechte ho tady být!“
„Není si kam lehátko dát!“
Děti odsud radši utíkají,
Děd se ihned začne smát,
„Tak a teď si mohu udělat pohodlí.“
Starými kostmi nepohne,
A tak hned do rozdupaného písku ulehne,
Důležité je, že dědek je šťastný,

A již ho netrápí žádné strasti.

Den Třetí

Třetího dne na pláži,

Je plavčík opět v odpočinku,

Na obloze totiž slunce září,

Avšak náhle zahlédne lidí skupinku.

Třeba to je jen normální rodinka,

A jdou se sem jen vykoupat,

Je tu i jedna nervózní maminka,

Která zde bude po celou dobu postávat.

Typická černovlasá mamina,

Oblečená jako, by šla někam do kina,

Na ramenou ji dřepí holčička,

Jestli mě uši neklamou, jmenuje se Emička.

A tak tam maminka jen tak pohopsává,

Emička stále na ramenou,

A co se to k mým očím dostává?

Matka má najednou halenku počůranou.

Den čtvrtý

Čtvrtého dne je již plavčík na vše připravený,

Je potřeba mít oči pořád otevřený,

Teď už by ho ani nepřekvapilo,

Kdyby dnes na pláž spadlo letadlo.

Dnes, jako každý den se na písku hrál beach volejbal,

K označenému hřišti se slezla spousta lidí,

Každý volejbalista se z písku vyhrabal,
A co to najednou moje nohy neucítí.
Písek je rozžhavený jako plotna,
Co budeme dělat,
Z tohohle by nebyla ani Bára Hermannová šťastná,
A tak jeden z hráčů začal hadici hledat.
Hráči se shlukují více a více,
Přede hrou si pořádně rozdýchávám plíce,
Přišli Češi, Angličani, Němci i Britové,
Všichni se mezi sebou nedorozumí tutově.
Ještě že jsem měl v týmu starou českou babičku,
Která měla hvězdu na tričku,
A když náhodou servis nepodala,
Sorry se hnedka omluvila.

Den Pátý

Pátého dne se ráno plavčík posilnil čajíkem,
Posypal si ho cukrem a vše spláchnul mlíkem,
Dneska je opravdu velká výheň,
Nesměl chybět chleba se sýrem.
Ale kdyby věděl, co se stane za pár chvil,
Radši by si chleba ani nedal,
Někdo ho totiž trochu vyděsil,
Žaludek se mu jaksi zvedal.
Chodil tu totiž pán v bílém úboru,
A donuty nabízel,

Byl při prodeji v pozoru,

Vždycky když kolem někoho procházel.

„Dónats“ se všude rozeřvával,

Avšak nikdy nechápal,

Že si to od něj nikdo nekoupí,

Když má každý All Inclusive, za donuty opravdu nezaplatí.

1/3 Roční období

Bezhlavý rytíř

Tu rytíř pochodoval sem a tam. Hlavu k rukám skládal.

Byl nešťastný.

Na celém hradě, jen on sám žije. Bez rodiny, bez služebnictva, na kytaru hraje. Žádný smích ani naděje k němu nepřichází. Utěšení nikde a v ničem nenachází.

Je sám a sám.

Prochází se po hradě. Hlavu v oblacích, jaký by to byl opojný pocit, kdyby tu zavoněli čerstvě upečené koláče.

Jako před lety.

Kdy prováděl trampoty.

Hudba hrála, všude se tančilo, pilo a bylo jen veselí.

Neznali smutek a žal, avšak teď tu přec stojí sám.

U okenního rámu opírá se. Do daleka hledí a dívá se. Nemá, co by nabídnul, ani co ztratit.

Dobré časy už nejdou vrátit.

A tak. Tam jen stojí, hlavu v rukách.

Pozoruje podzimní ptáky, co sedají na stromy pod hradem. Jako by čekali, než umrznou chladem.

Sám a sám.

Náš, bezhlavý rytíř, Podzimu.

Paní zima

Nasněžilo.

Sníh všude poletoval.

Tu ozvala se Paní zima v celé své kráse.

Tam, kde oheň hasne a nehřeje, tak, kde spí andělé, za kopci a nadějí, co se vrací k tobě, se ukázala bílá záře.

Záře tak oslňující, jako letní slunce v pravé poledne, jako Severní hvězda, co svítí na obloze.

Plná naděje a také sněhových hrudek. Zdá se, že jejím úkolem je zbavit tě předsudek.

Vločky divoce tančily ve větru a zpívaly svoji zvláštní píseň. Jako víly tančí na březích, aby zastinily svou tíseň.

Kdy se jejich obraz leskne na hladině vody, než rozvíří ji, jablůnky plody.

Byla tu divokost ledů a praskajících rampouchových sloupců na okapech střech. Pak zapískal její chladný a bezcitný dech.

Byla tu.

Byla celá v plné kráse a chladu.

Naše, Paní Zima.

Lesní víla

Probud', probud' v sobě Jaro.

Lesní víly, nadešel teď čas.

A svou nevinnost, přináší nám zas.

Tančí na břehu jezera, tam, kde žije zelená potvora. Láká lidi do tůně, nikdo jim odtamtud nepomůže.

Tu prošel voják kolem vody.

Táhla ho tam za své dlouhé hedvábné pruhy, zbarvené, jako odstíny vybledlé duhy. Bludičky ho svými světélky matou, vidí jen záři svatou.

Vlákala ho do tůně, prskal jako malé bezbranné slůně. V jezírku ho vodník chytí. Natáhne ho jako niti.

Vytřepe z něj dušičku a uschová ji v hrníčku.

Lesní víla však, zamilovala se do onoho mládence. Chtěla lásku schovat, hluboko do pralence.

Viděla ho jen kratičko.

Ach, odpusťte jí matičko.

Slunečnice

Semínka tmavá, celé Léto zralá.

Pole poseté žlutými květinami, jako v zámku peřiny.

Snad bys nevyměnil slunečnici za čekanku, leč půvabná a blankytná je, nemá svou druhou stránku.

Slunce svítí, pálí na pohled.

Slunečnice otáčí, dopřává jim dohled.

Léto přivolává, pole obdělává.

Lidé ji trhají pro své potěšení, však nevzniká žádné nové umění. Dát si slunečnici do vázy, nebude poslouchat vaše chmurné rozkazy.

Má svůj květ veliký. Hlavně proto, aby zachytila všechny okolní okamžiky. Nemá ráda samotu, přesto ji sází samu, u plotu.

Po západu slunce ohýbá se, na svět nehledí, nepyšní se. Možná vypadá arogantně, divně.

Však voní božsky - intenzivně.

Slunečnice krásná, k Létu jasná.